

som siger, at den, der benytter et ham ikke rettelig tilkommende Slægtsnavn som sit, straffes med Bøder fra 50 til 200 Kr. til Statskassen. Hvad der nu skal ligge i Udtrykket: „benytte et Slægtsnavn som sit“, vil det naturligvis til syvende og sidst tilkomme Domstolene at afgøre. Der er imidlertid en Benyttelse af Slægtsnavne, som Domstolene har afgjort ikke kommer ind under Navneforandningslovens § 8, men som dog maa siges at være utilbørlig. Jeg siger her til Benyttelse som Pseudonymer af beskyttede Slægtsnavne, som er opførte paa den justitsministerielle Fortegnelse. Et saadant Misbrug er sket tidligere og vil muligvis ogsaa ske fremtidig. Det forekommer mig ganske vist ikke, at man bør forsinke Lovforslagets Færdigbehandling ved i et Udvalg at overveje Spørgsmaalet om Slægtsnavnes Benyttelse som Pseudonymer, men jeg vil gerne indtrængende anmode den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal og velvilligst overveje, om man i den bestaaende Lovgivning kan finde Veje til at hindre saadan Benyttelse og, hvis dette ikke er Tilfældet, da overveje et Lovforslag, som sikrer Slægtsnavne, der er opførte paa Navnelisten, mod saadant Misbrug.

Dahl: Som det blev udtalt af den ærede foregaaende Taler, har Hensigten med den hidtilværende Lovgivning paa dette Omraade været den at faa de gamle meget almindelig brugte Slægtsnavne erstattet med andre i saa stort Omfang som muligt. Jeg mener, der er Grund til at fortsætte ad den Vej, som man een Gang har betraadt, og se at opmuntre saa meget som muligt til at følge denne Vej. Men jeg finder rigtignok, at naar man nu gaar til en Forlængelse af Loven paa 10 Aar, indtil Juni 1931, kan denne lange Forlængelse muligvis modvirke det nævnte Formaal, idet Folk, selv om de ønsker at benytte Loven, er tilbøjelige til at sige til sig selv: Den gælder jo for 10 Aar, og saa opsætte Navneforandringen. Jeg vilde have foretrukket, at Loven kun blev forlænget for et kortere Aaremaal, f. Eks. 5 Aar, da jeg mener, at Lovens Hensigt i saa Fald maaske lettere vilde blive naaet.

Vi kunde da atter tage under Overvejelse eventuelt at forlænge Loven, hvis der viste sig at være Trang dertil. Da det nu imidlertid i § 1 er foreslaaet at forlænge Loven paa 10 Aar til Juni 1931, skal jeg dog undlade at stille Forslag om en kortere Forlængelse, men jeg mener altsaa, at det havde været bedre i Overensstemmelse med det Formaal, man tilsigter, om man var gaaet til en kortere Forlængelse.

I § 2 foreslaas det ganske naturligt, at Indbyggerne i de sønderjydske Landsdele faar den samme Ret som Indbyggerne i det øvrige Land til at værne om de Slægtsnavne, der rettelig tilkommer dem. Denne Bestemmelse kan vi fra vor Side fuldt ud tiltræde.

Green: Vi kan fra vor Side slutte os til det foreliggende Lovforslag. Det gælder Udvidelsen paa 10 Aar af Adgangen til at afløse almindelige Navne, ligesom vi nærer absolut Sympati for, at der gives vore sønderjydske Landsmænd Adgang til at forbeholde sig deres Navne, en Adgang, de ikke har haft i samme Udstrækning som vi andre.

Trier: Det er en god Bestræbelse at søge de farveløse og ensformige Navne paa „-sen“ og andre Navne med Skavanker af en eller anden Art afløst af mere klangfulde og faststemplede eller mindre besværlige og angribelige. Jeg kan derfor anbefale, at Adgangen til Navneforandring yderligere forlænges, og at Reglerne derfor udstrækkes til det hele Land.

Et Punkt er der, paa hvilket saadanne Forandringer volder nogen Vanskelighed. Det er ved Udarbejdelsen af Stamtavler og Paavisningen af Slægtskabsforhold. Den Gang Husene i København fik Navneforandring, det vil sige, da de for omtrent 60 Aar siden fik nye Numre, fandtes der i Vejviseren for 1863 en Fortegnelse, i hvilken de nye Numre var sammenstillede med de gamle. Denne Fortegnelse er endnu den Dag i Dag ved historiske og juridiske Undersøgelser til stor Nytte. I Loven om Navneforandring staar der, at der skal udkomme en Fortegnelse over de Navne, som der ikke er Hjæmmel for at antage, og til denne Fortegnelse skal der